

## *Tusenfoting i Snapphaneskog*

Planen var att sönerna och jag skulle ut på skogsvandring där övernattnig ingick. Noggrann förberedelse var förstås ett måste. Först ett besök på vårt förträffliga folkbibliotek där "Boken om Skåneleden" med kartor och allehanda råd lånades. Mitt andra vattenhål var järnvägsstationen för hämtning av en uppsättning busstidtabeller.

Så var tiden mogen för att även inbegripa sönerna i planerna. De satt på rad, djupt nedsjunkna i TV-soffan, sextonåringen, trettonåringen och tioåringen. Lystrande och förväntansfulla. Möjligen i tron att en ny och starkare dator var på ingång, vem vet. Under flera minuter såg de bara tyst och storögt på mig. Sedan hade äldsten återhämtat sig så pass att han föll mig in i talet: "Men då är det stor dator-gaming på gång hos Lasse!" Och som om inte det skulle räcka fyllde mellansonen i med: "Jaa, och Tomas fyller år och ska ha fest!" Minstingens ansikte tydde på att han var någon helt annanstans.

"Pojkar, jag lovar er, det kommer att bli jättespännande att sova i vindskydd och vi kanske träffar på någon smygande snapphane i buskarna!" Efter detta korta första informationspass återvände jag in till skrivbordet för mina sista finjusteringar. Medbestämmande är en svår konst, det måste medges. Fast å andra sidan har familjen nu begåvats med en tidtabellsanalytiker av rang: När avgår första morgonbussen från Hässleholm, över Knislinge, med byte till Glimåkra? Och den sista från Vittsjö, till Bjärnum och sen Hässleholm? På lördagar. Helgfria. Fråga bara mig!

Planen var egentligen ganska självklar. Tre dagars vandring i norra Skånes djupa göingeskogar, just där danskvänliga snapphanar förde gerillakrig på 1600-talet. Start i Glimåkra, över Osby och sedan slutmål Vittsjö. Totalt fem mil. Övernattningar under fältmässiga former med sovsäck och liggunderlag i halvöppet vindskydd. Spritkök, pulversoppor och bäckvatten var grunden för vår överlevnad. Tänk vilken lisa för en sliten pappasjäl att under flera dagar slippa höra tjat om pizzor i tid och otid. Här skulle tränas uthållighet och sammanhållning och minnen skapas för livet.

Exakt 07.00 ringde väckarklockan och strax inleddes dagen med påfyllnad av allas magar i form av havregrynsgröt, kokt ägg, banan och juice. Därefter var det rygsäckarnas tur att fyllas på med smörgåspaket, kanelbullar, frukt, saft och kaffe. Undertill och utfördelat i de olika säckarna låg redan plasttallrikar, muggar, toarulle, fällkniv, Trangiakök, T-sprit, böcker, nyponsoppa, badbyxor, ombyteskläder och i botten regnkläder. Vid sådana här tillfällen kommer ens grundläggande behov i full dager. Till slut var det i alla fall dags att försöka knyta igen och få ut dem i bilen.

Solen lyste upp morgonen och efter en dryg halvtimmes bilresa under sömning tystnad körde vi in i Hässleholm och lämnade vår röda Mazda på stationens långtidsparkering. Vi var där i ovanligt god tid och fick vänta säkert fem minuter innan den gula regionbussen stannade till. Chauffören, en gråsprängd, tunnhårig länstrafikveteran i blanksvart väst, läste rutinerat av situationen och pekade med tummen på de breda dubbeldörrarna baktill där vi kunde tränga in. Jag hade precis hunnit komma på plats när en rynkig liten gumma med rundhatt vände sig om:

"Ni har väl inte glömt regnkläder? Det är länge sen det regnat så pass, jag tror det var nån gång på femtitalet!"

Jag sneglade oroligt mot sönerna, men de hade fortfarande fullt sjå med att komma fram till var de skulle sätta sig i bussen.

Tio minuter senare svepte två jättelika vindrutetorkare igång så sakteliga. Gumman vände sig om på nytt, kanske leende, men jag stirrade envist rakt ut i den vildvuxna göingska skogsmarken. Tack och lov blev det bara en kortvarig skur.

Vårt bussmål var Glimåkra. Kanske är Fjärlöv, Gumlösa, Vanås och Knislinge också värda sina besök, men alla så här på en gång blev en väl slingrig tur. Vid en liten oansenlig skylt "Trollabadet" bromsade länstrafikaren till slut in:

"Här är det, lycka till, ni lär överleva rätt länge i vildmarken med en sån packning, he, he ..."

Den rynkiga vädergumman hade stigit av i Gumlösa. Eller om det nu var Knislinge. Jag blev aldrig riktigt klok på om hon log av medlidande eller av ren skadeglädje? Lägg därtill länstrafikarens kärva avskedsord. Vem vet, hämndlystna snapphanar som kanske noterat min lätt småländska accent?

När vi kommit av bussen mötte oss en bländande sol på en klarblå himmel. Sönerna började tjoa och skrika i kör när de upptäckte den första brandgula pricken på en skrovlig tall vid väggkanten. Skåneledens signum! Nu var det skarpt läge.

Efter någon halvtimmes vandring hördes sextonåringen muttra från sin ledarposition:

"Nu lyser solen från helt galet håll!"

Jag lät det tyst passera. Söner bara måste vara putslustiga ibland. Men det gick inte många minuter förrän han upprepade sin väderobservation, nu i mera påstridig ton.

"Vet ni, pojkar, jag tycker att vi har gjort oss förtjänta av en riktigt god fika!"

Ibland kan jag bli riktigt imponerad av mig själv och mina pedagogiska knep när de som bäst behövs för att förekomma kriser av de mest skiftande slag.

Efter att alla med pust och stånk krånglat av sig ryggsäcken dukades godsakerna upp bland strån och mjuka tuvor. En jättehumpa brummade varv på varv innan den till slut bestämde sig för att landa i ett vildhallonsnår. Till tioåringens lättnad. Barrdoften av gran och tall låg tät och varm och allt var precis som svenska sommaren ska vara. Vi hann nästan fika färdigt innan lokala myrsamhället lyckats pejla in sönernas oemotståndliga jordgubbssaft.

Äldstesonen hade haft rätt! Solen stod faktiskt helt fel på himlen och vi tvingades till reträtt under surmulen tystnad. Så låg den där, brutalt inkastad bland alla vackra ormbunksplymer; träskylten där vi skulle svängt av. Alla fyra vandrare svor dyrt och heligt över denne vägvisarsabotör.

"Pappa, skynda dig", skrek tioåringen just på kissepaus i snåren, "här står en jättetusenfoting i skogen. Det är sant, du måste komma!"

Och mycket riktigt låg där en gammal fallen torrgran några meter upp i luften som stöddes av en massa "grenben" ned mot marken. Fantasin var det inget större fel på.

Hemma i köket hade vi varit helt överens om att axelremmarna var mjuka och sköna. Nu var sönerna inte lika övertygade längre. Dessutom menade de på att jag sett vädret i fel TV-kanal. Den utlovade solen skymdes nämligen av alltmer mörka moln.

"Ni måste tänka positivt, det har ni väl lärt er på fotbollsträningen! Se hur björkslöjorna vajar i vinden och lyssna på koltrastens fina sång högst uppe i toppen."

Se där ännu ett exempel ur min pedagogiska arsenal.

Något skvätte till på min glesa hjässa. Det upprepades, fast nu av två skvättar tätt intill varandra. Strax utvecklades dessa till ett mera ihållande stril. Tre par mörka ögon stirrade uppfordrande in i mina, upprördheten steg. Då visade jag dem med faderlig hand bort till en skyddande, tätvuxen gran där våra regnkläder kunde letas fram.

"Är det inte lika bra vi tar badbyxorna istället?" föreslog äldstesonen sarkastiskt.

Dagens mål måste givetvis nås, vindskyddet i Osby. Vi hade kämpat både uppför och nedför branta stup och kullar, balanserat på slippriga stenar och spångar, snubblat över lömska rötter, men tack och lov inga större skavanker. Något ytligt skrubbsår doldes effektivt med hjälp av Kalle Anka-plåster.

Rätt som det var stod vi mitt ute på en gammal utgrävd tjärbränningsplats. Allt enligt en liten halvmurken träskylt. Även här kom bibliotekets guidebok väl till pass vid min historiska utveckling. Mitt i föredraget stegade en man iförd blåställ och lantkeps fram och beskrev helt oombedd läget vad gällde sin höggravida ko, de nyklippta fåren och rundade gnälligt av med att vetet innehöll mest vatten av allt regnande. Alltså precis som nu.

"Två kilometer!" vrålade en ljus trettonårsröst likt en spanande snapphane.

När vi andra nyfiket kom fram stod han i tuff ställning med armbågen stödd mot en rostig skylt: "Osby 2 km". Jag knäppte flera bilder på honom.

Det var som om nytt syre pumpats in i vandrarlaget. Stegen lättade något, det till och med småsprangs på hala stigar i regnet. Tioåringen glattade ned i en sörjig bäck, lyckades greppa tag i en buskgren, drog sig upp och klafsade vidare utan knot. Alla hade fått vittring och upploppet hägrade för dagens mål, Osby.

Enligt kartan hade vi avverkat två mil sedan busshållplatsen. Regnet bara strilade på. Saften och kaffet och smörgåsarna var slut. Den här gången var det jag som gjorde upptäckten, långt framme mellan träden; Osbysjön! Och där skulle vindskyddet finnas nere vid stranden.

"Söner, jag vill berätta något trevligt för er: vi är framme vid Osbysjön och vårt vindskydd där vi ska sova i natt. Så skönt, eller hur, ni har varit jätteduktiga idag! "

Men inga svar hördes, inga hejarop, inget jubel, ingenting. Sedan bröt det loss:

"Jag vill hem, jag är jättetrött och vill inte ligga i nåt jäkla vindskydd i det här regnandet!" Det var mellansonen, Osbyskyltens upptäckare, som öppet revolterade.

"Håller med, och ryggen pallar inte att ligga på bräddor efter allt bärande!" Det var den styrketränande sextonåringen som instämde. Han som i morse i alla fall haft rätt om solens läge. Minstingen stod bara tyst, blek med tårade ögon och skälvande mun.

Då var det som om en främmande hand letat sig in i min innerficka, plockat fram en av mina tidtabeller och en minst lika främmande röst som stötte fram:

"Sista bussen går klockan 19.00 från Osby, om tio minuter."

Springande och snubblande med studsande ryggsäckar passerade vi 50-skyiltarna, genvägade över blomsterrabatter, korsade gator, rådfrågade någon i farten och nådde slutligen fram till torget där den vackra gula bussen ännu stod kvar på sin hållplats.

Tack och lov var det inte den tunnhårige, gråsprängde länstrafikaren vid ratten. De två vindrutetorkarna svepte sövande när vi lämnade Osby och vindskyddet bakom oss.

Vår vackert röda Mazda stod troget väntande på långtidsparkeringen i Hässleholm och sönerna hade somnat in på nytt redan innan jag hunnit få i fyrans växel.

Snart satt vi åter djupt nedsjunkna i vår gemytliga TV-soffa. På hemvägen hade jag obemärkt stannat till vid vår egen stampizzeria. Nu tuggades det Margherita, Hawaii och Calzone så det stod härliga till och en doftdimma av smält ost, salami, ananas och skinka låg tät i rummet. Sönernas ögon hade vaknat till liv, kinderna fått färg, och min auktoritet var tillbaka precis där den skulle vara.

\*\*\*